

næst skulde jeg tro, at mange af Venstres Vælgere har en noget anden Opfattelse.

Den højtærede Indenrigsminister gen-gav en Udtalelse af mig om, at naar man underkastede Lovforslaget en saglig Be-dømmelse, maatte man spørge: Er der Grund til at gaa til denne Forandring, og kan man ikke paa anden Maade afhjælpe de Smaa-mangler, man mener klæber ved Ejendoms-skyldbeskatningen? — og i den Henseende henviste jeg i Gaar til vort Forslag. Nu siger den højtærede Indenrigsminister, at vort Forslag vil bringe en meget større Skatteforøgelse, særlig i København, end det Forslag, den højtærede Minister søger at faa gennemført. Heri har den højtærede Minister ikke Ret. Man kan ikke se paa Skatteforslaget alene, man maa tage Til-giften med. I Tilgift vil jo Københavns Grundejere faa Vandskat, og hvis den højt-ærede Minister lægger den til de Skatte-satser, der findes i hans Forslag, tror jeg, det vil falde ham vanskeligt at paaavise den Skattelettelse, hans Forslag vil bringe i Sammenligning med det, som mine Menings-fæller i det andet høje Ting har stillet.

Jeg udtalte i Gaar, at var der noget, Landbruget ikke trængte til for Tiden, var det forøgede Skatter og større Byrder, men jeg er aldeles ikke i Tvivl om, at dette Lovforslag vil medføre forøgede Byrder for Landbruget. I den Anledning siger den højtærede Minister, at alle har været enige om, at den sidste Femtedel af Hartkorns-skatten ikke burde forsvinde, men at der skulde bevares noget af denne Beskatning. Det har jeg aldrig set noget om før. Da man vedtog Ejendomsskyldloven af 1903, var det en Forudsætning, at hele Hart-kornsskatten skulde forsvinde, naar de 4 Perioder var gaaet. At der skulde bevares noget, maa være en Tanke, der er opstaaet senere, maaske endog meget sent. Ved den Skatteomlægning, der nu finder Sted, vil Landbruget i hvert Fald gaa Glip af en hel Del af den Fordel, man vilde have opnaaet, hvis man fulgte Loven af 1903.

Den højtærede Minister henviste til vort Program og sagde, at det, naar jeg havde erklæret, at den af ham foreslaaede Grundbeskatning ikke var paakrævet, var i Strid med vort Program. Det er aldeles ikke rigtigt, thi vort Program gaar ikke ud paa at indføre en Grundbeskatning efter Skøn. Vort Program — og det staar vi ved, vi løber ikke fra vort Program — gaar ud paa en Grundbeskatning, men det anviser ogsaa, hvorledes vi vil have denne, nemlig ved en fornyet Matrikulering.

Der var efter den højtærede Ministers

Mening ingen Grænser for, hvad der kunde siges, naar man kunde sige det, som — jeg tror, det var — Sparekasserne og maaske ogsaa Hypotekforeningerne havde udtalt i deres Henvendelser til Rigsdagen. Jeg synes, det er meget naturligt, at denne Udtalelse er kommet frem fra de paa-gældende Pengeinstitutter; de har villet gøre opmærksom paa, hvad der kunde ventes og befrygtes, naar man gennemførte et saa-dant Lovforslag. Det er saa meget mere naturligt, som det Lovforslag, der nu ligger paa Tingets Bord, ikke ligner det Lovfor-slag, som den højtærede Minister fremsatte, saa forfærdelig meget; men man bedømmer naturligvis i Befolkningen denne Sag ud fra det, som var den oprindelige Tanke med Lovforslaget, og man lader sig, i hvert Fald i mange Kredse, ikke dupere af, at der foreløbig er sat en Sordine paa.

Endelig var den højtærede Minister inde paa den Betragtning, at en Bonitering ikke var tilstrækkelig, naar man skulde vur-dere Jorden, man maatte tage Beliggenheds-hensynet med. Hertil vil jeg svare, at Be-liggenhedshensynet kommer med, naar man vurderer Ejendommen til Ejendomsskyld; naar man har to sideløbende Skatter, den ene paa Jorden, Grunden, og den anden paa den samlede Ejendom, hvor altsaa Byg-ningerne kommer med, er der ingen Mening i, at de samme Momenter skal tages med ved Udregningen af begge Skatter. Jorden maa beskattes efter dens Ydeevne, det andet Hensyn kommer i Betragtning gennem Ejen-domsskylden.

Jeg skal dernæst vende mig til det ærede Medlem for 3die Kreds (Mægaard), som havde faaet en lidt urigtig Opfattelse af mine Udtalelser i Gaar. Det ærede Mem-lem opholdt sig ved min Lignelse med Gøge-ægget. Ja, det var et Citat fra den Tale, jeg holdt for 4 Aar siden, da Loven af 1922 stod paa Stablen. Jeg sagde, at det var et radikalt Gøgeæg, det var de Radikale, som havde lagt Ægget, og det var Venstre, der havde ruget det ud. Det ejendommelige ved et Gøgeæg er jo netop, at det ikke er Gøgen selv, der ruger det ud, men Gøgen lægger sit Æg i en anden Fugls Rede, og denne anden Fugl er da saa velvillig at ruger det ud. De Betragtninger, som det ærede Medlem kom ind paa, falder derfor til Jorden. Der var ikke mindste Tale om forøget Skat-den Gang; man indførte kun Grundskylden og gav derved Anledning til, at den senere kunde blive brugt, og det er det, vi nu ser fremmet ved de Forhandlinger, der finder Sted i disse Dage. Det ærede Medlem kaldte vort Forslag et Vindæg — jeg ved